

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év január hó 21. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **az I. r. vádlott és társai** ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 2008. év január hó 29. napján kihirdetett **11.B.5/2006/58.** számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben **megváltoztatja.**

E vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettének (Btk. 170. § (1), (5) bekezdés I. tétel) **m i n ő s í t i.**

A házi őrizetének kezdő időpontja helyesen 2006. év július hó **6.** napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy a Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság 5.B.XV.581/2005/12. számú jogerős ítéletével kapcsolatban a Be. 568. § (3) bekezdése szerinti különleges eljárást folytassa le.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Pest Megyei Bíróság a 2008. év január hó 29. napján kelt 11.B.5/2006/38. számú ítéletével az I. r. vádlottat emberölés büntettének kísérlete miatt 3 évi börtönbüntetésre 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A 2006. év július hó 5. napjától 2006. év október hó 9. napjáig házi őrizetben töltött időt beszámította oly módon, hogy 4 napi házi őrizetben töltött idő 1 napi szabadságvesztésnek felel meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottak tekintetében első fokon jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére a fő- és mellékbüntetések súlyosítása végett, az I. r. vádlott és védője felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év július hó 25. napján kelt átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az eljárási szabálysértésekből adódó tényállási hibákat küszöbölje ki, és a fő- és mellékbüntetést az I. r. vádlott tekintetében súlyosítsa.

_____ 0 _____

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörében megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bíróság eljárást és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság számos eljárási szabálysértést követett el, ami kihatott a tényállás megalapozott megállapítására is.

Mindenek előtt megállapította, hogy a nyomozati eljárás során a nyomozó hatóság részéről meghallgatásra került az akkor még tizennegyedik életévét be nem töltött sértett. A hatóság a tanút a jogszabály megsértésével hallgatta meg, amelyet a tárgyalás során az elsőfokú bíróság nem észlelt (nyomozati iratok 377-379. oldal). A bíróság figyelmen kívül hagyta a Be. 86. § (1) bekezdésében írt azon rendelkezést, hogy a tizennegyedik életévét be nem töltött személy csak akkor hallgatható ki tanúként, ha a vallomásától várható bizonyíték mással nem pótolható.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a tárgyaláson (57. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) elmulasztotta a gyermekkorú személy törvényes képviselőjének a Be. 86. § (2) bekezdésében írt figyelmeztetését követően nyilatkoztatni, hogy kihallgatásához hozzátartozója hozzájárul-e.

A Be. 86. § (2) bekezdésében írtak szerint ugyanis, aki szellemi vagy egyéb állapota miatt korlátozottan képes megítélni a tanúvallomás megtagadásának jelentőségét, tanúként csak akkor hallgatható ki, ha tanúvallomást **kíván** tenni, és törvényes képviselője vagy a tanúként kihallgatandó által megjelölt hozzátartozó ehhez hozzájárul.

A Pest Megyei Bíróság ezt a törvényi rendelkezést nem vette figyelembe, a jegyzőkönyv tanúsága szerint csupán a törvényes képviselő jelenlétét rögzítette, s a hozzátartozó hozzájárulása nélkül a sértett gyermekkorú személyt meghallgatta.

A Legfelsőbb Bíróság Bkv. 68. számú véleményében a IV/1/b. pontjában részletes jogértelmezést adott a tizennegyedik életévét be nem töltött személy tanúkénti meghallgatásának törvényi lehetőségéről, melyet az elsőfokú bíróság teljes

egészében figyelmen kívül hagyott a bírósági eljárás során és ennek ellenére a tényállás megállapításainál az ítélet 12. oldal 5. bekezdésében a gyermekkorú a sértett tanú vallomását bizonyítékként is értékelte oly módon, hogy ez a vallomás alátámasztotta a 2-es sértett és az 5. és 6. számú tanúk vallomását.

Ezzel megsértette az elsőfokú bíróság a Be. 78. § (4) bekezdését is, mely szerint az eljárási jogok lényeges korlátozásával beszerzett bizonyítási eszközökből származó tények bizonyítékként nem értékelhetők (BH.2005.204. jogeset).

A Fővárosi Ítéltábla a fent leírt eljárási szabálysértésekre figyelemmel megvizsgálta, hogy ezek a szabálysértések a Be. 373. § (1) bekezdésének II. pontjában fel nem sorolt szabálysértések tekintendők-e, és az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezik-e.

A másodfokú bíróság ezeket az eljárási szabálysértéseket a Be. 375. § (1) bekezdésében írt relatív eljárási szabálysértéseknek tekintette, mert álláspontja szerint e tanú vallomásának a bizonyítékok köréből való kirekesztése esetén az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének kérdésében megalapozottan lehet állást foglalni az egyéb felmerült bizonyítékok értékelésével. Az ügyészi indítványt tehát megalapozottnak találva a vádlotti felelősséget akként vizsgálta a másodfokú bíróság, hogy a gyermekkorú személy vallomását figyelmen kívül hagyta.

Az ügyészi indítvány kifogásolta továbbá, hogy az I. r. vádlottra vonatkozó személyi rész az előző elítéléseit tartalmazó megállapítások a tényállásból hiányoznak ezért a Be. 351. § (2) bekezdésének b./ pontja alapján az e körben megalapozatlan.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezésében szintén a tényállás megalapozatlanságát támadta.

A jogi indokolása szerint az ítélet megalapozatlan, mert hiányos, iratellenes, a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, és az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének sem.

Az I. r. védő mindenek előtt hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott következetesen tagadta, hogy ő szúrta volna meg a 2-es sértettet.

Ezt a védekezést az elsőfokú bíróság azzal az indokolással vetette el, hogy az I. r. vádlott nem volt szavahihető, holott a II. r. vádlott beismerte, hogy ő volt az, aki a sértettet késsel megszurta.

Az elsőfokú bíróság az 1-es tanú vallomásának értékelése során (elsőfokú ítélet 11. oldal) figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy e tanú nem az általa közvetlenül tapasztalt tényeket mondta el, hanem a szúrásra vonatkozóan valótlant állított. A tárgyaláson meghallgatott 2-es, 3-as, 5-ös, 6-os, 7-es számú tanúk pedig az I. r. vádlott magatartására értékes bizonyítékokat nem is szolgáltathattak, mivel részben hallomásból szereztek tudomást a történetekről.

A sértett képviselő tanú ellentmondásos tanúvallomást terjesztett elő, hol azt állította, hogy felismerte azt a személyt, aki szúrt, hol azt mondta, hogy a dulakodást nem is látta.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértő véleményét sem az I. r. vádlott védekezésével összhangban vizsgálta.

Az orvosszakértő 5 szúrást állapított meg, melyekből 3-at az a./, b./, c./ pont alatti sérülések keletkezési körülményeit úgy rögzítette, hogy azok a sértett mögött álló személytől származnak, aki a sértett baloldalán elhelyezkedve okozta azokat, hátulról.

Ezzel szemben a sértett és más tanúk is csak egy „ütésről” adtak számot.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét nem teljesítette, amikor 8-as tanú vallomását elvetette, és annak kellő indokát nem adta, amikor a rendőr tanú meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát elutasította és azt nem indokolta meg.

Az I. r. védő végül kérte a 9-es tanúkenti meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a II. r. vádlott édesapja pénzt adott át „2-es sértettnek”.

Mindezek alapján úgy látta, hogy az I. r. vádlott bűnössége kétséget kizáróan bizonyítást nem nyert, ezért elsősorban a felmentését, másodsorban az ügyészi indítvány elutasítását kérte.

_____ 0 _____

A tényállás részbeni megalapozatlanságára irányuló fellebbezéseket a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság bár a döntő tényeket illetően eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállás mégis számos, a Be. 351. § (2) bekezdésének b./ és c./ pontjaiban írt megalapozatlansági hibában szenvedett, mert a tényállást hiányosan állapította meg, és a megállapított tényállás a sértett sérüléseinek leírása tekintetében ellentétes volt az iratok tartalmával, és a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

Ez a megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján kiküszöbölhető, illetőleg a tényállás helyesbíthető volt az alábbiak szerint:

1./

- Az I. r. vádlottat a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2005. év június hó 24. napján kelt és jogerőre emelkedett 24.Fk.31.271/2004/10. számú ítéletével a 2002. év december hó 6. napján elkövetett kábítószerrel visszaélés vétsége miatt megrovásban részesítette.
- A Budakörnyéki Bíróság a 2002. év március hó 8. napján jogerőre emelkedett 12.Fk.24/2005/8. számú ítéletével a 2002. évben elkövetett megrontás büntette és kábítószerrel visszaélés vétsége miatt 45.000,- forint pénzbüntetésre ítélte.
- A Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság az 5.B.XV.581/2005/12. számú ítéletével, mely a Fővárosi Bíróság 22.Bf.9878/2005/4. számú ítéletével, - 2006. év június hó 30. napján emelkedett jogerőre - a 2003. év augusztus hó 14. napján elkövetett lopás vétsége miatt 3 évre próbára bocsátotta. A próbaidő még nem telt el (bírószági iratok).

2./

- Az I. r. vádlott bántalmazása következtében a sértett 5 rb. szúrt sérülést szenvedett el.
A hátsó hónaljvonalban kb. a VI. bordaköz magasságában kb. 2 cm-es szúrt sérülést szenvedett, melynek szúracsatornája kb. 5-6 cm hosszúságú volt. E sérülés a mellkasba hatoló tüdőszérülést és mellkasi vérzést, tüdőelégztelenséget eredményező sérülés volt, melynek büntetőjogi gyógytartama 8 napon túli, ténylegesen 4-6 hétre tehető gyógytartamú sérülés volt, mely a sértett közvetlen életveszélyes állapotát eredményezte. E sérülés közepesnél nagyobb erőbehatás eredményeként jött létre.
A többi négy sérülés csak kb. 1-3 cm-es a bőr alatti szövetig terjedő szúrt sérülés volt, mely a közepesnél kisebb erőbehatásra jött létre, és egyenként, valamint együttesen is 8 napon belüli gyógytartamú volt.
Az elkövetés módjára és a körülményeire is figyelemmel a **közvetlen életveszélyes állapotnál súlyosabb sérülés nem keletkezhetett volna. Az erőbehatások nagysága nem érte el azt a fokot, amely a leírt súlyosabb következmények kialakulásához szükséges lett volna (igazságügyi orvosszakértői vélemény nyomozati irat 201. oldal).**

E kiegészítésekkel, helyesbítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozottá, és a felülbírálatra alkalmassá vált (Be. 351. § (1) bekezdés).

A másodfokú bíróság a felmentésre irányuló fellebbezéseket alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság igen széleskörű, és igen részletes és lelkiismeretes bizonyítást folytatott le a vádlott édesapja által rendelkezésre bocsátott pillangókés hemogenetikai vizsgálatának elrendelésével kapcsolatos szakértői vizsgálattal, melynek eredményeként egyértelműen bebizonyosodott, hogy a nyomozó hatóság a pillangókésen sem a sértett, sem az I. és II. r. vádlott vérének nem tudta kimutatni, továbbá a geológus-szakértői vizsgálat eredményeként a talajminta nem származhatott a II. r. vádlott által megjelölt helyszínek talajmintájából.

Az I. r. vádlott szavahihetősége ezáltal megdőlt, és jogosan vetette el az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott közvetlen ténybeli előadásait.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a mérlegelésével és azt állapította meg, hogy kellő indokolást is adott arra, hogy miért a sértettnek a más adatokkal alátámasztott vallomására alapította a történeti tényeket, ami a fellebbezési eljárásban is iránymutató volt.

A fellebbezési eljárás során az I. r. vádlott védője indítványozta, hogy a másodfokú bíróság bizonyítást rendeljen el, és hallgassa meg tanúként az ügyben eljáró tanút, a Gödöllői Rendőrkapitányság dolgozóját annak bizonyítására, hogy valóban látott-e véres ruházatot a II. r. vádlotton.

A másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította. Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok kellő mélységű értékelésével állapította meg, és ezt a megalapozott tényállást a felkínált bizonyítás sem rontotta volna le. A tényállás alapvetően a 2-es sértett vallomásán alapult, és a tényállás tartalmazza azt is, hogy a II. r. vádlott a bal szemöldökén és a bal lábszár felső harmadában maga is megsérült. Így a rendőr tanúvallomása az ügyben semmiféle új és lényeges bizonyítéknak nem tekinthető, a II. r. vádlottra vérszenyeződések nem csak úgy kerülhettek, hogy ő szúrkálta meg a sértettet, hanem a saját sérüléseitől is.

A 9-es tanú vallomását pedig a másodfokú bíróság szükségtelennek találta, arra nézve, hogy családjában „roma nyelven” milyen alkudozás folyt arról, ki és mennyiért vállalja magára a bűncselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság e részben is indokolási kötelezettségét színvonalasan teljesítette, okszerű volt, az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetése.

A cselekmény jogi minősítését azonban a másodfokú bíróság tévesnek találta.

Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. számú Irányelvére hivatkozással azzal a jogi indokolással támasztotta alá az I. r. vádlott ölésre irányuló szándékát, hogy a vádlott támadása gyors és közepes vagy közepesnél nagyobb erejű volt, a sértett tarkóját érték és hátulról ötször történt a szúrás. A támadott testtájékra és a szúrások számára figyelemmel ez álláspontja szerint egyenes szándékkal történt elkövetés volt.

Az elsőfokú bíróság a tényállás jogi értékelésénél figyelmen kívül hagyta az igazságügyi orvosszakértő véleményének az ügy eldöntése szempontjából igen lényeges megállapításait. A szakértői vélemény szerint ugyanis a sértettet kétségtelenül öt szúrás érte, de ezek közül négy olyan szúrás volt, ami 8 napon belül gyógyuló bőr alatti szövetig terjedő kisebb erőbehatásra létrejött szúrások voltak, melyek együttesen sem eredményeztek 8 napon túli gyógytartamú sérüléseket.

Egyetlen olyan szúrás volt, ami **közepesnél** nagyobb erővel okozott, mellkasba hatoló sérülést eredményezett.

A szakértő szerint a közvetlenül életveszélyes állapotnál súlyosabb sérülés nem keletkezhett volna, mert az erőbehatolások nagysága nem érte el azt a fokot, ami a súlyosabb eredmény a sértett életének kioltásához szükséges lett volna. Ezekből az orvosi adatokból az I. r. vádlott szándékára csak az a következtetés vonható le, hogy az ittas állapotban lévő I. r. vádlott látva, hogy a II. r. vádlott, aki az unokatestvére a 2-es sértettel dulakodik és a V. r. vádlott próbálta szétválasztani őket, majd a dulakodás tovább folytatódik odament és testi sértésre irányuló szándékkal, többször, de csak több kis- és egy közepesnél nagyobb erővel megszúrta a sértettet.

A szándéka nem a sértettel való leszámolásra, nem az életének a kioltására irányult. A testi sértésre irányuló szándéka is rögtönös elhatározásból fakadt. Kétségtelen, hogy a vádlott különösen veszélyes eszközzel, a sértettet a felső testére irányítottan támadta, de mindezek alapján sem kétséges, hogy a vádlott szándéka - egy szilveszteri csoportos verekedés esetén - is csupán arra irányult, hogy a sértettnek súlyos testi sérülést okozzon. A cselekmény végrehajtása során azt is felismerte, hogy a sértett akár életveszélyesen is megsérülhet, ezzel a lehetséges következménnyel kapcsolatban pedig közömbös maradt. A magatartása folytán reálisan várható eredmény tekintetében tehát egyértelmű, hogy eshetőleges szándékkal cselekedett. Az alanyi oldal vizsgálata a vádlott ittas állapota miatt kevésbé vizsgálható a tárgyi oldalon jelentkező tényekből kell következtetéseket levonni, melyek a szakértői vélemény alapján nem bizonyították kétséget kizáróan az ölési szándékot, mivel a szúrások erejéből, számából inkább a megfontoltság nélküli hadonászó elkövetés tűnik ki és a bántalmazás súlyosabb sérülés okozására nem volt alkalmas.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a cselekmény jogi minősítését megváltoztatva azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette (BH.2003./1. jogeset).

_____ 0 _____

A büntetés kiszabása körében irányadó enyhítő és súlyosító körülmények a jogi minősítés változtatására figyelemmel ártértékelést igényeltek.

A súlyosító körülmények körébe sorolta a másodfokú bíróság a különösen veszélyes eszköz, a kés használatát, az ittas állapotban való elkövetést, és az enyhítő körülmények sorából mellőzte a kísérletre utalást, de enyhítő körülményként értékelte az időmúlást.

A helyesbített büntetés kiszabási tényezőket tekintetbe véve az I. r. vádlottal szemben kiszabott főbüntetés sem aránytalanul enyhének, sem pedig eltúlzottan súlyosnak nem tekinthető.

A cselekmény tárgyi súlya számottevő, a súlyosító körülmények nyomatéka is jelentős, a 3 évi börtönbüntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény társadalomra veszélyességével a tárgyi súlyával és a személyében rejlő veszélyesség fokával, ezért sem a fő-, sem a mellékbüntetés megváltoztatására kellő alap nem volt.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a házi őrizet kezdő időpontjának meghatározására tévesen került sor, mivel az I. r. vádlott előzetes letartóztatásának megszüntetésére és a szabadlábra helyezésére 2006. év július hó 5. napján került sor, ezért a házi őrizet kezdő időpontja helyesen 2006. év július hó 6. napja.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének helyes rendelkezéseit a Be. 371. §. (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

A fellebbezési eljárás során a csatolt erkölcsi bizonyítvány és az iratok alapján megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott ellen a 2006. év június hó 30. napján a Budapesti IV. és XV. kerületi Bíróság 5.B.XV.581/2005/12. számú ítéletével kiszabott próbára bocsátás során egy újabb büntetőeljárás volt folyamatban, így az elsőfokú bíróságnak a Be. 265. § (2) bekezdése alapján az ügyeket egyesíteni kellett volna.

Erre az egyesítésre azonban az elsőfokú bíróság részéről nem került sor, ezért a másodfokú bíróság a Be. 568. §. (3) bekezdése alapján felhívta az elsőfokú bíróságot, hogy e körben a különleges eljárást folytassa le.

Az ítélet elleni jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. év január hó 21. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Miszlayné dr. Lányi Éva s.k. Máziné Dr. Szepesi Erzsébet
s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság 11.B.5/2006/58. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.232/2008/7. számú ítéletében írt változtatással az I. r. vádlott tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2009. év január hó 21. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő